

Full Gas

Ola Nilsson

Olmac Printing Malmö 2002
© Ola Nilsson 2002

oilyfanten@hotmail.com
hem.passagen.se/oilyfanten

Jag är kär i allt.
Förälskad utav bara fan.
Det pirrar i kroppen så fort ögat, eller örat
upptäcker nåt nytt
Och det gör det i princip hela tiden.
Kan ni tänka hur ofta det pirrar.
Hela tiden
Det är härligt att vara förälskad.
Det är underbart att vara kär.

Jag sitter i restaurangen på färjan. Har precis ätit lite och tittar nu ut över vattnet. Jag sitter faktiskt och fiser lite. Lite diskret. Ändrar ändans placering lite och släpper mig sedan. Skönt.

Det sitter ingen mer än jag i den här delen av restaurangen. Så det märks inte att jag fiser. Om de inte ser att jag ändrar ändans placering -och jag gör nog en liten grimas.

Alla människor fiser. Många smygfiser lite varstans. Som på restauranger. Titta er omkring i folksamlingar; titta på deras ansikten., Man ser på nån när han eller hon försöker se ut som om de inte alls står och fiser. då står de nämligen och fiser.

Det är inte lätt att göra det snyggt. det får inte höras och inte lukta för mycket. Då blir man upptäckt. Och det går ju inte. På konserter är det lättas. Det är mycket ljud och dofter omkring, så det märks inte när man fiser.

Alla människor fiser.

Till havs

Min kompis Mats har skrivit en snapsvisa.

Den går så här: Till havs. Med snaps.

Helt enkelt ett mästerverk.

0,5 liter Coca Cola

När jag är trött dricker jag Coca Cola. Eller kaffe.

När jag är glad ler jag.

Annars springer jag framåt-uppåt.

Full gas

Dagen innan hade vi druckit så våra hjärnor blödde.

Dansat, vrålat, hånglat, njutit.

Nästa dag var det party igen. Klockan var 17.30 när fyra bakfulla killar satt kring ett bord med varsin öppnad öl.

Truls tog tag i kapsylen, tittade upp och sa lite, men bara lite, frågande: ”Det är väl full gas idag också?”

Vi nickade lite diskret. För visst var det full gas.

Det är alltid full gas.

Leva ut. Det är mottot. Och full gas.

Dagens blomma

Jag älskar att köpa blommor. Idag ska jag köpa en blomma. Och ge till en ung kvinna. Hon har vernissage över sina foton. Hon är fantastisk på att fota. Hon ska få min blomma. Idag klockan halv fyra, tror jag.

Du är så Vacker

Jag torkar gärna dina tårar, det är inte det
Men jag blir så ledsen när du är ledsen, det är det värsta jag vet
Jag ser på ditt ansikte att jag nog betyder mycket för dig
Om du bara visste hur mycket du betyder för mig

Vi låg på golvet och grät, jag sa det gör ont, det bankar så
Dina ögon var röda, de som brukar vara blå
Vi hade läst orden jag skickat till din telefon
Jag trodde inte det skulle göra ont, men de var så sanna, så sanna och har kommit
långt inifrån

Hur ska folk förstå hur stort det har vart
6 månader kommer man fnysa åt, men det var verkligen allt
Det är över, det är slut, det är över, det är slut
Tur du finns kvar
Och vi är inte över, vi är inte över
Hela världen finns kvar

Gråt inte mer
För du är så vacker när du ler

Snälla gråt inte mer
För du är så vacker när du ler

Mor och son

En mamma och en son reser ihop. Sonen är vuxen och mamman är gammal. Sonen har ett handikapp. Han är lite och ihopsjunken, kutryggad och hans ena öga rinner. Han har svårt att prata och svårt att se. Förmodligen har han tankar som vilken annan jävel som helst. Men han får knappast leva ut tillräckligt. Mamman är omtänksam men rädd för att folk ska stirra på dem. Och vem fan kan leva ut om man har morsan med sig överallt. Inte med en sån förmyndarmorsa. Visst, han klarar sig kanske inte själv helt; svagt hjärta och så. Men alla vill leva ut. Tror jag i alla fall.

Om vi dör ikväll kommer vi ångra vad vi sa idag
Om vi dör ikväll kommer vi ångra vad vi gjorde idag

Då skulle vi istället knullat och sagt vackra ord

Om vi dör ikväll kommer vi ångra vad vi sa idag
Om vi dör idag kommer vi ångra att vi inte gjorde det idag

WÄ!

Nu är det jobbigt.

Just nu. Ingen anledning.

Men nu känns det sunk.

Skunk. Punk. Lunk. Prunk. Funk.

Hoppsan, råkade bli en del glada ord.

Sunk. Sunk.

En bomb. Som snart, väldigt snart exploderar, briserar, kokar itu, allt jävla möjligt. Rastlöshet, desperation, frustration, kåthet, skräck, maktgalenhet, lycka, ilska, kärlek, diesel, hat, språng.

Jag skriver låtar om det här ibland. "Allt jag vill" skriksjunger jag så jag blir blå. Folk borde ju fråga vad det är jag vill. Allt, eller? Jag vet inte riktigt om jag ska vara ärlig. Visst kan jag räkna upp en massa: spela, sjunga, hoppa och så vidare. Men egentligen vet man väl inte.

Vad jag vet är att det är mycket i alla fall. Om ni bara visste hur det kokar i mig. Hur det är en kärnreaktor utan tillstymmelse till något som skulle likna en styrstav i närheten. Det är härligt, men frustrerande. Speciellt om man umgås med lugna människor som tittar på kläder i affärer till exempel. Inte för jag vet om jag fått utlopp för det på någon annan plats. Ahh!! Vill man skrika. Det är så mycket nu så att jag nästan börjar gråta. Fanimig.

Åker bil just nu. Brom. Här får man inte ut det. Knulla, spela live och falla fritt samtidigt hade nog hjälpt. Jag har stor sexdrift, jag njuter som mest när jag spelar och igår på nöjesfält provade jag fritt fall; så det är saker jag tror hjälper. Åtminstone lite.

På ett sätt borde jag börja skrika och hoppa runt i bilen; bita och sparka och skrika. Det är en stor van-liknande bil så det hade fungerat rent praktiskt, men det går väl inte för sig. Ahhh! Det kanske går men jag tvivlar på att det hjälper. Man måste komma på nåt annat.

Jag behåller bandet runt handleden.

Så kan du ringa.

Vi måste ut i världen. Titta på saker. Köra fort emellan dessa saker. Skratta, pussa och så. Vi åkte till Göteborg. Och sen åkte vi hem. Det räcker inte. Vi får åka till Rom. Men det räcker nog inte heller.

Och nu: Kärleksdrama i 7 akter.

Akt 1: Mats kör bil och tänker på kärlek.

Akt 2: Gud, som vi inte trodde fanns och som i denna akt 2 egentligen mest verkar vara något fyllo från typ Säffle, tittar in och säger åt Mats att tänka mer på bilkörningen.

Akt 3: En skitsnygg lifterska plockas upp av Mats. De hälsar försiktigt på varandra.

Akt 4: Kärlek uppstår.

Akt 5: Problem. Kvinnan, Martina, berättar att vidare affär inte är möjlig eftersom hon ska slavarbeta i en diamantergruva i Argentina resten av livet efter en rad tveksamma spel- och dobbelaffärer.

Akt 6: Mats sätter surt, bara lite surt, av Martina strax norr om Halmstad för det är därifrån hon ska ta sig vidare till Argentina. De bestämmer att hon ska fly snarast och då ska de träffas igen.

Akt 7: Mats kör bil och tänker på kärlek. Fast nu på ett lite annat sätt.

Just Nu

Mörkret det trillar ner
Och här sitter jag
Och visst älskar jag att vara själv
Men inte utan dig idag

Höstlöven är dina färger
Konstigt att de trillar av
Nu ligger de och bildar små drivor
Medan jag tjar ut mitt tal

Ge mig 20 minuter. Av din dag.

Egentligen är det inget som hänt
Jag är ju på mitt livs humör
Men ibland fast verkligen ingenting sprängts
Känns det som om något bara dör

Vi behöver inte prata
Vi kan bara sitta tyst
För det är inget vi ska försöka förklara
Och vi ska inte be om nån kyss

Ge mig 20 minuter. Där det är stilla och tyst.

Jag darrar till
Det är något som känns tomt
Jag undrar vad det är jag vill
Medan klockan bara fortsätter runt

Var är du, vad gör du
Var är dina andetag
Snälla en liten, liten stund
Hjälp mig att klara av

Ge mig 20 minuter. Just nu idag.

Plus nåt annat jag inte vet vad.

Bråttom

2 män i Europa som längtar efter 2 kvinnor.

Också i Europa, men långt borta ändå.

Vi kör dit. Dit, där de är.

Fort kör vi.

Böter fick vi, för att det gick så fort.

Skit i det, sa vi, bara vi kommer fram nångång.

Bråttom, bråttom.

Så fort vi kan. Det är kärlek.

Massor av kärlek.

Kärlek och fortkörningsböter.

Vilket Kalas

Min kompis sa en gång: ”Om inte tid fanns, skulle allt hända samtidigt då?”

Hm. Vilken lockande tanke. Okej, vi får bortse från vissa filosofiska bekymmer som om man kan prata om samtidighet om inte tid fanns och så vidare. Men strunt i det.

Om allt hände samtidigt. Åhej! Tänk vilket röj. Vilken explosion. Extas. Vilket kalas.

Vi kan föreställa oss en lite mildare variant. Om det bara är det som ligger framför oss som plötsligt händer imorgon vid en viss tid. Claes Elfsberg på Rapport säger en kväll att: ”Vi vill meddela att imorgon klockan 13.47, lokal tid, kommer allting som någonsin skulle komma att hända, hända. Alltså, allting händer 13.47 imorgon. Samtidigt.” Han skulle nog ha lite problem att verka saklig, korrekt och tydlig. Trots att det skulle vara det viktigaste han någonsin sagt.

Vilken fest det skulle bli. Allt, allt, allt. Alla känslor, alla omkörningar, alla skrik, alla kvinnor, alla män, alla sånger, alla kyssar, alla drinkar -jävlar vilken fylla, alla människor.

Och, ja, ja, alla katastrofer, krig och sånt skulle också hända. Men vilken fest det skulle bli.

Trattjävlar

Åkte förbi några telefonstolpar idag. Inte så konstigt. Jag har åkt förbi telefonstolpar förut. Men på dessa stolpar satt det gamla högtalare. Ungefär sådana som i gamla ishallar, trattar liksom.

Niklas, som körde bilen, berättade att dessa använts när Sovjet hade makten i landet och man ur dessa berättade om hur diktaturen fungerade och instruerade folket att de skulle hålla sig på mattan. Under högtidsdagar spelades marschmusik ur trattarna.

WA! Vad läskigt. Otäckt. Märkligt. Skit i vilken politisk uppfattning som låg bakom, hit eller dit, men det konstiga är att människor vill stampa på andra människor.

Trattarna satt kvar. Någon borde fylla dem med ost. Eller knäcka loss dem och hoppa på dem. Trattjävlar.

Ungern & Malmö

Kanske inte nu, kanske inte nu
Men hela min kropp den darrar ju
Och jag vägrar, jag vägrar att kasta bort nån

På helt fel plats, med vacker min
Ungern och Malmö och Nitroglycerin
Och jag undrar, jag undrar vad jag har nån aning om

Vi vill bara sitta ner och prata säga alltihop
Hur vet jag det, jag får väl tro på mitt ord
Och medan vi pratar kan vi kika lite under din lugg

Men oj vad jag pratar, brer ut och brer på
Jag har inga avsikter men jag rusar ändå
Men när vi ger varandra sånt som behövs, ska vi
kräva varendaste dugg

Det är så enkelt, man vill bara ge och ge
Inga spärrar; jag vet att det kan gå åt helvete
Men jag vill inte låta bli att skratta när det är så roligt

Vi kanske blir ovänner helt enkelt ryker ihop
Ingen utav oss är kanske särskilt klok
Men skit i vilket, inget i den här världen är ju speciellt troligt

Det är nog mera, ni vet våren och så
Förälskelse i världen, som inte ens jag själv kan förstå
Det här är ju värsta hyllningsdikten -jepp, så är det

Det är en vacker värld jag svär
Nu dansar vi på månen

Sexuell dragningskraft

En fantastisk sak. Eller känsla. Eller vad det nu är.
Man kan känna det fastän man är 100 mil ifrån varandra.

Man skakar, det svider och drar i magen.

Pulsen dunkar. Huvudet famlar. Allt snurrar.

Vissa människor har en sån enorm inverkan på en så man dör och exploderar.

Det kanske låter primitivt.

Men det är sofistikerat.

Man upplever på nåt sätt alla känslor på en gång.

Kroppen är för liten. Man briserar.

Det är inte lycka;; det är något mer.

Just nu känner jag det och kan inte skriva om det.

Jag känner för mycket.

Även om det är just nu man borde skriva om det.

Hon kan göra så att världen får den färg man vill.

Hon är fotograf, så i sitt laboratorium kan hon med olika vätskor och dekokter ändra färg.

Kan man bara beskriva vilken färg man vill ha så fixar hon det.

Undrar lite vilken färg man egentligen vill ha.

Jag tror för det första inte det är meningsfullt att identifiera sig själv med att berätta vad man inte tror på.

Och så finns det andra saker jag inte tror på:

Jag tror inte på det undermedvetna.

Jag tror inte på att barndomen spelar någon direkt roll.

Jag tror inte alls på Freud.

Jag tror inte på gud.

Jag tror inte på Einstein. Kanske lite mer än på kvantmekanikerna, men inte så mycket ändå.

Jag tror inte på liv efter döden.

Jag tror inte att vi säkert kan veta någonting.

Jag tror inte på min gamla samhällslärare.

Jag tror inte på flickors pojkvänner som säger att de vill lära känna mig.

Jag tror inte på historiekunniga som säger att så här var det faktiskt”.

Jag tror inte på folk som säger att man måste gå med i facket.

Jag tror inte på politiker som säger att vi ska gå den enda vägen.

Jag tror inte på tågkonduktörer som säger ”No problem” när tåget är två timmar försenat.

Men jag tror på framtiden.

Och jag tror på kärleken.

Jag tror på universum.

Och på möjligheterna.

Jag tror på tågkonduktörer som säger ”Big problem” när loket har gått sönder.

På skönheten.

Jag tror på mig själv.

De här sista lade jag till för att inte verka så butter.

Problem i vardagen

Hasse hade varit på kryssning en gång. Med en så kallad flickvän. När han kom hem frågade vi hur det varit.

-Bra, sade han.

-Ja ja, sa vi. Blev det fest? undrade vi.

-Vi hängde en del i baren, sa han.

Sen tittade han upp. Stannade liksom till, fastän vi satt ner, såg mig i ögonen och sade:

-Man kan inte supa, när man är ute så, med en tjej. Man kan fan inte supa, Ola.

Jag förstod precis. Lite senare var jag på på resa med en flickvän. Hon är en kul festprisse och det är jag med. Men det blev inte till något. Vi drack vin och så och gick till någon bar. Men sen dog det ut.

Tydligt kan man inte ha så där festkul med sin pojkvän/flickvän som man kan med flera kompisar. Så där kul så man aldrig vill hem, ni vet. Man bara jagar vidare i natten.

Vad Hasse gjorde var att han sammanfattade hela festproblematiken gällande män och kvinnor i förhållanden. För han syftade inte på själva drickandet utan på hela livsglädjen när han sade:

-Man kan inte supa, Ola. Man kan fan inte supa.

Ett telefonsamtal inatt från dig
Snälla ring mig
En liten signal från dig
Snälla ring mig

Du sover nu, det vet jag
I dina vita lakan, din nakna kropp
Du vill vara här, det vet jag
Men natten är tom

Det går inte inatt, helvetes jävlar
Saknar så att det är svårt att andas, helvetes jävlar
Det slår gnistor mellan oss två, men det går inte inatt
Gnistor och flammor och kyssar, det är 2 mil, hade inte ens tagit en kvart

Du är vacker, jag vill ha dig
Jag älskar dig, kom till mig

Längtar

Man saknar och längtar. Hela tiden. Speciellt när man är förälskad. Då vill man hela tiden vara där den andra är. Hela tiden. Det fräser och pirrar inom en och man vill iväg och träffas.

Även annars längtar man till saker. Klyschan om att man alltid vill något, ni vet. Jag och min kompis Petersson brukar sitta och rada upp, mest han egentligen, vad vi egentligen vill göra, åka dit och dit, köpa det och det. Det brukar sluta med knorren ”och så ska man få tillgång till deras BMW och deras 18-åriga dotter”.

Egentligen är jag nog ganska bra på att livsnjuta. Tror jag. Ibland säger folk det. Och ofta trivs jag och har så jävla roligt att det måste vara så. Men ändå känner man en längtan bort. Det positiva är väl att denna rastlöshet är drivande och skapande. Har jag fått för mig i alla fall.

Det finns dock två tillfällen när man helt säkert inte längtar någonannanstans. Som jag ofta tar upp. När man spelar live och knullar. Om det är bra.

En extatisk spelning inför en vrålande publik och ett passionerat sex är det bästa. Då vill man inget annat. Då brinner man precis tillräckligt på plats.

Men nu längtar jag. Till en flicka jag förälskat mig i. Och till en spelning och ett samlag.

Vi tänder levande ljus på vårt lilla svarta bord
Fyller det med flaskor från alla platser på vår jord
Rom och Madeira, Skåne och Bordeaux
Som ska göra oss till män man inte kan lita på

Att vara den det vänsterprasslas med

Vi, killen och jag, har träffats.
Varit trevliga. Jobbigt.
Och egentligen vill han nog döda mig.
Klart han vill. Som en fluga. Innan den hunnit landa.

Nu har hon sagt att hon vill flytta isär.

En timme efteråt fick jag ett meddelande att hon ville ligga i en säng med mig så jag kunde andas i hennes nacke. Livet är vackert. Ungefär som i en film eller en bok.

Jag sov på hans plats i dubbelsängen.

Lunken behövde nog brytas. Men det var jag.

Jag brukar säga, åtminstone ibland, att jag känner för att vänsterprassla. Att jag inte brukar ha någon att ställa på höger sida när jag vänstrar, har inte med saken att göra. Jag känner för det ibland.

Frågan är om det inte är lite det man får utlopp för när man är den som det vänsterprasslas med. Förmodligen. Det är lite kittlande faktiskt. Men man blir fan också svartsjuk.

Han sa att din lugg luktade herrparfym. Konstigt, sa du. Det är inte konstigt.

Hon sa mitt namn i sömnen.

När han låg vaken bredvid.

Hennes pojkvän har hittat alla breven. Han har läst allihop. Och frågat henne vad som står på. Det var inga direkta kärleksbrev. Eller i alla fall inte i den meningen att det stod ”kära älskarinna” i början. Men visst var de fyllda av kärlek. Och energi och glöd.

Att han hatar mig är självklart. Hon sa att det var lugnt, att han inte hatade utan förstod att vi bara råkade tycka om varandra. Men visst hatar han.

Jag klampade in i deras liv via hennes liv. Hon kom på att det kanske inte var så roligt med ett halvdött förhållande och han fick bister erfara detta. Jag kom faktiskt lite som en vind och rörde till det. Hon sa att hon inte haft problem förrän jag dök upp. ”Problem och problem”, sa hon också. Kanske behövde hon väckas.

Jag älskar att väcka folk. Fastän det medför att man kan bli hatad av vissa. Jag förstörde hans liv. Men det var han själv som läste breven.

Idag umgås de. De ska till Österlen på kräftskiva.

Nu är det inte roligt längre. Nu gör det bara ont. Så jävla ont.

Hon tycker det är jobbigt att vara med honom.

Jag tycker det är jobbigt.

Det gör så jävla ont.

Så ont trodde jag inte det skulle göra.

Så jävla ont.

Fan, vad jag sprattlar.

Hon låg naken i min säng när han ringde och frågade vad hon gjorde.

”Jag har kul” svarade hon.

Inga lögner, bara vackra, nakna kvinnor.

Hon råkade säga Ola till Tobbe idag.

Jag stirrar i taket
vad hjälper det?
Det är ganska skönt
men vad hjälper det?

Det gör ont.
Inte så jävla ont. Jag tror på framtiden och mig själv för mycket för att gräva ner mig.
Men ändå.

Jag har tagit beslutet att säga att det är nog.
Men fan vad ont det gör.

Hennes kille verkar vara väldigt organiserad och petig.
Han städade nattduksbordet och insåg att det fattades en kondom.
Han frågade ledset varför.

Hon svarade iskallt:

-Jag gav den till Ola.

-Varför det?

-Han behövde den.

Hon och hennes mamma var på begravning med övrig släkt. Under kaffet efter hade hennes mamma, som gillar mig, berättat att Monica hade träffat en Ola på deras Ungernresa. Som var såååå charmig och söt. ”Monica och han lärde känna varann på resan!” Monica blev generad.

I ännu ett sammanhang har ”den där Ola” dykt upp. Jag gillar det.

Men visst fan är man sotis emellanåt.

Du ringde när din kille var på Konsum. Hade jag inte haft världens bästa självförtroende hade jag tyckt att jag kom i andra hand. Men han får gå och handla och jag får kärleken.

Imorgon åks det på loveweekend. En kärleksutflykt till Köpenhamn. Med din kille.

Och jag sitter i Budapest. Låter jag svartsjuk? det är jag kanske, men mest är det kul. Jag skrattar när jag tänker på det hela: Du skickar SMS om var och när vi ska ha sex och hur mycket du längtar efter mig och så träffar du din kille emellan. Du har sagt till honom att ni ska flytta isär, men inte att det är något slut på gång. Fantastiskt. Låter jag bitter är det fel; jag njuter i fulla drag. Du är förälskad i mig. O, ja, ja, jag är förälskad i dig. Du ger mig allt du kan och vi har kul som fan. Och så åker du på lovesemester med din kille.

Den var bestämd sedan innan. Inte nu när ni knappt pratar med varandra och du mest saknar mig när du träffar honom.

Fantastiskt.

En baksida

Likt en tjänsteflicka som smygknallar med kungen och blir svartsjuk, arg och uppgiven när han äter middag med drottningen, blir man lite tom när de spenderar tid tillsammans. Precis som tjänsteflickan vet att kungen varken är lär eller gör några närmanden vet jag att du inte känner så mycket för honom. Jag vet att du längtar efter mig. I alla fall säger du så. och jag tror dig.

Alltså, du umgås kamratligt med din kille och längtar efter mig som du påstår vara kär i. men ändå känner man sig lite tom och lite sotis. Oftast tycker jag mest att det är kul och att det är absurdfestligt att du mest vill ha mig fast du har ihop det med nån annan.

Men ibland känner man sig lite tom och sotis. kanske har det att göra med att jag blivit förälskad, annars hade det bara varit absurdfestligt. Men mestadels är det så. faktiskt. För jag skojar inte när jag säger att jag har världens bästa självförtroende.

Det kanske gör för ont. Men jag brukar säga att det är härligt när det är kaotiskt.
Men det gör ont.
Jag är förälskad. Som bara fan.
Det gör mer ont än jag trodde.

När jag är med dig är det underbart.
Men som idag vill man mest försvinna.

Ditt leende. Ditt sätt att stå. Dina läppar. Dina r. Dina händer. Dina tröjor. Din rastlöshet.

Det största svek jag varit med om.

Som en fångvaktare sveper han kring. Iakttar varje rörelse, lyssnar efter variationer i andhämtning och puls för att kontrollera att inget är på gång. Som en vakt håller han henne under uppsikt. Ingenting får passera obemärkt. Kommer det brev läser han dem först. Kommer det telefonsamtal pressar han sig tätt intill för att höra vad som sägs. Så att inga flyktplaner läggs fram. Så inga rymningsförsök görs. Visst tycker han om henne och hon tycker om honom. Fast det är inte ett älskande par. Det är fången under sin vakts uppsyn.

Hon har väl valt honom. Så enkelt är det nog.

Det kommer aldrig att hända. Hon kommer aldrig ta steget. Jag har försökt vänta, nån gång verkade det väldigt nära, men nu verkar det väldigt avlägset. Även fast hon senast iförrgår sa att hon älskade mig. Jag tror henne, men resten kommer aldrig att hända.

Så nu måste jag ta mig vidare hur mycket jag än inte vill egentligen. Jag älskar henne och hon är fantastisk. Men det tar för hårt. Jag är på dåligt humör.

Det kommer aldrig att hända. Tragiskt.

Det kommer aldrig att hända. HA det så kul, får jag säga och sen gå. För utan mig kommer det nog bli lite öken. Tror jag. HA det så kul. Det ska jag också försöka ha. Fan.

Det kommer aldrig att hända; det måste jag förstå.

Jag har aldrig misshandlat mig själv som jag gör nu. Gul och blå och röd och död slår jag mig.

Monstren

Det gör ont när du frågar hur det är
Det gör ont när jag lovar; det är inget med det
Det gör så ont så att jag inte vet vart jag ska ta vägen

Igår var det enkelt, kärlek och skratt
Idag är det svart, svart, svart, svart
Flykten är svår och nåt som jag vägrar

Jag vet inte varför monstren är här idag

Igår var jag på Broadway, alla premiärerna jag såg
Idag är det som om hela New York ligger ovanpå
Jag vet inte varför, jag vet bara vem

Det är väl ingenting att göra åt det här
Hela, hela världen trillar nog (lite) i sär
Kan inte gå ut, kan inte gå hem

Ut i natten för att söka skydd
Gömmer ansiktet i baren, rådjursskygg
Cigaretter och sprit och all jävla aska

Du kunde fått mig

Tankarna de gnager som en eld
Jag sprattlar och längtar i en partykväll
Kaotisk, kaotisk, jag är ingenting man kastar

Jag ringer alla mina vänner, tjatar all vad jag kan
Hoppas att få berätta allt jag vann
Skriker ut att ingenting är smart, ingenting är dumt
Min tempovirvel gör just nu mest ont

Jag vet inte varför monstren är här idag
Jag vet varför monstren är här idag

Barfotahoppen

Det är nu jag ska skriva en sprucken kärlekssång igen
Fast den här gången vet jag inte om jag orkar
För jag sitter och känner mig helt tom min vän
Och jag är bara en av alla flickor och pojkar

Ni har sagt det är dumt; du borde vara försiktig
Men då vet ni ingenting, då har ni aldrig mött kärleken på riktigt

Jag vräker mig ju fram, jag slog frivolter utför stupet
Det gör ont nu när det dunkar i, men dessförinnan ska ni veta att jag njutit

Du var solskensflickan för mig, men även lite för nån annan
Jag tror inte han förstår sig tillräckligt på solskensflickor och det är det som gör mig

förbannad

Du har sagt att det är jag som får det att pirra i kroppen
Men du är så pressad och fast vågar inte göra barfotahoppen

Skulle kanske ringa nån
Men inte nu ikväll
Vill bara vara själv

Fast så pratade vi och det känns bättre.

Kärlek.

Upp-ner-upp-ner-upp-ner-kräk-åksjuk.

Upp igen

Nu har lågan tänts, pumpen startat, lådan dragits ut igen. I min senaste euforiska period har jag haft en puls på $20 \cdot 10^8$ eller nåt och aldrig varvat ner. -Helt underbart. Gjort allt samtidigt. Spelat, sjungit, älskat, hoppat, skrivit, hånglat, krökat. Och så.

Men utan att gå in i väggen så har jag i två dagar, nej, mer en och en halv, gått lite på tomgång. Varit lite apatisk. Tråkigt.

Men på bråkdelen av en sekund vände det för 10 minuter sedan. Yes! Utan förvarning lekte allt igen; jag gick fortare och såg mer. Som via ett trollslag. Eller nåt annat slag. Stroke, kanske. Strunt samma.

Det är skönt igen.

Det finns ingen vardag
Det finns ingen vardag

Winnerbäck, sluta fnysa att allt är som vanligt.

Jag vill få det att koka, spritta och skaka.

Det finns ingen vardag

Vi tycker alla att Strindberg är bra
Han utvecklade språket, han lekte från rad till rad
Själv får jag inte ens göra en satsradning
De flesta vet inte ens vad det är, själv är jag inte
speciellt stolt för jag vet. Men det är när man sätter
två huvudsatser ihop med bara ett komma emellan.
Som till exempel: Jag är man, du är kvinna.
Det märks inte när man sjunger, men det var bara ett
komma emellan.
Jag gör det för jag tycker att språket flyter bättre,
men jag heter ju inte Strindberg så därför är det fel.

Fan, fan, fan att man måste vara Strindberg

Visst var han duktig och stundtals riktigt bra
Men det är ju faktiskt också jag
Men jag får väl inte tro på mig nu
Jag är ju knappt en fjunig trubadur

Fan, fan, fan att man måste vara Strindberg

Det regnar i Malmö.
Det duggar i Prag

Du skrev det första.
Och jag det andra.

Romantiskt. Och så. Per SMS.

Men hade vi varit på samma plats så kunde vi hånglat istället för att prata om väder.

Raket

Ibland vill man hoppa ut i rymden. Ja, man är ju redan i rymden, men utanför jordens atmosfär. Hoppa rakt upp, ut, iväg. Tjoho, vad härligt. Flyga som en raket eller en väldigt kvick örn.

Det vill man ganska ofta. I princip hela tiden. Som nu när jag egentligen ska betala en lunchnota på en restaurang. Alltså, jag vill inte lura dem; de har varit snälla och givit mig mat, men själva betalandet är lite konstigt. Jag tar fram lite sedlar, de stoppar ner dem i en liten väska och ler lite. Jag ler också. Det är lite konstigt egentligen.

Och om man bara hoppade rakt ut i rymden som en superörn kunde man slippa det.
Och visst är det härligt att flyga.

Text

Det är mycket text just nu. I fjärran land utan gitarr och lite ledig tid. Då skriver jag gärna. Som nu.

Just nu är mitt liv verkligen text. Det här är delar av vad jag tänker som jag skriver här. Hinner inte skriva allt, men lite. Sex. Där kom nåt svepande. Nåja.

Mitt liv är bara den här texten för dig som läser det här nu. Delen av mitt liv som jag skrivit ner. Som du läser. Text. Omvandlas till tankar igen. Men det som bygger upp det hela är strecken på det här pappret, eller skärmen, eller hur det nu läses. Det skrivs just nu på papper i alla fall.

Mitt liv som text. Mitt liv är text just nu.

Innan Imorgon

Dina händer är varma
Inlindad i dina armar
Du säger att det kittlar
Genom hela din kropp

Jag viskar det du längtat höra
Med läpparna mot ditt öra
Att du är så vacker
För vacker för nån utav min sort

Vi har gjort precis som du sa
Tagit av oss alltihopa
Dygnet runt i en vecka
Men den här natten den är snart förbi

Vi kunde inte göra annat
För vi kräks känslor så förbannat
Du famlar efter mera
Och böjer huvudet bakåt i ett skrik

Det här blir n bra sommar
Vi måste låta bli att somna
För så kommer det starka ljuset
Och vi måste gå, vi måste gå

Det här blir en bra sommar
Jag vägrar att somna
En sommar med dig nu
Och den började igår kväll

Åtminstone 20 minuter
Vill jag se när du njuter
Du vill inte ha nån annan
Det var i alla fall så du sa

Dina, dina, dina läppar
Darrar till när vi jäktar
För vi måste ju som sagt skynda
Innan den där jävla morgondan

Det finns så mycket i mig

Det finns så mycket i dig

Jag mötte min bekante, Igor, från Ukraina. Eller är det Vitryssland som Kiev ligger i? Nåja.

Jag blev lite förvånad eftersom han sagt att han skulle hem till Kiev och stanna där i 4 veckor. Nu hade det bara gått 3. Därför frågade jag:

-Skulle inte du vara i Kiev nu?

Igor tittade på mig och sade med strikt min:

-Kiev is a very strange place. Sedan gick han.

Ojdå, tänkte jag.

-Excuse me, do you speak english?

-No.

-Do you want sex?

-No, no!

-Come on, It's no problem. It's very nice.

Jag är 24 år. Jag vill alltid ha sex egentligen. Sex är fantastiskt härligt. Men ibland tackar man nej. Konstigt. Onaturligt.

100 mil. 100 mil emellan.

Sitter lite snett framför en staty. En staty av brons. Nån prinsjävel som slog ihjäl bönder på 900-talet.

Nu går folk och tittar på den på dagarna och tänker att han måste varit viktig. Skolklasser och turistgrupper vallas runt den och får höra om mannen i brons.

Man skulle kanske låta gjuta sig i brons. Inte så stort. 3 meter hög kanske. Så kunde folk gå och fantisera om en. Vad man gjort, vem man är. Någon skulle säkert få ihop nån historia om att man gjort något fantastiskt. Och visst har man gjort det, så det är väl inte mer än rättvist.

Och inte behöver jag slå ihjäl bönder. Det skulle jag aldrig få för mig. Så det är faktiskt på sin plats att jag bildar föredöme istället för nån gammal mördare. Staten borde bekosta en staty av mig. För att förbättra samhället. Jag ska ringa till dem.

Eller så ska jag gå och köpa en glass istället. Och strunta i statyerna. Som folk gör mest.

Vi måste skynda oss innan natten är över. Snabba på, snabba på. Fest och dans, cigaretter och sprit. Skynda på. Natten är kort. Kort som fan. Snart är det morgon. då blir det ljus och allting tar slut. Skynda på, skynda på.

Ibland sitter man och pratar om vad man skulle göra om man plötsligt skulle vinna olika summor pengar. Vi satt och pratade om vad vi skulle göra om vi vann olika summor pengar. Vi hade kommit till summan 100 000.

Någon skulle ut och resa, någon köpa en liten lägenhet. När det blev Hasses tur sade han utan vidare eftertanke:

-Jag skulle låna 900 000 och köpa en Ferrari.

På något sätt tänkte han lite större än vi andra.

”P-piller måste vara världens coolaste uppfinning”

Kanske är världen lika vacker imorgon
Så vi kan få sova nu
Kanske tycker vi om varandra imorgon med
Så vi kan sova lite nu
Om vi har tur tänds stjärnorna nästa natt med
Så du och jag kan vila nu
För just nu är jag trött och vill sluta ögonen en stund

Barfotahoppen

Det är nu jag ska skriva en sprucken kärlekssång igen
Fast den här gången vet jag inte om jag orkar
För jag sitter och känner mig helt tom min vän
Och jag är bara en av alla flickor och pojkar

Ni har sagt det är dumt; du borde vara försiktig
Men då vet ni ingenting, då har ni aldrig mött kärleken på riktigt

Jag vräker mig ju fram, jag slog frivolter utför stupet
Det gör ont nu när det dunkar i, men dessförinnan ska ni veta att jag njutit

Du var solskensflickan för mig, men även lite för nån annan
Jag tror inte han förstår sig tillräckligt på solskensflickor och det är det som gör mig
förbannad

Du har sagt att det är jag som får det att pirra i kroppen
Men du är så pressad och fast vågar inte göra barfotahoppen

Skulle kanske ringa nån
Men inte nu ikväll
Vill bara vara själv

Vi hissar flaggan sådär bara halvvägs.
Vi hissar den för att visa vår sorg.
Vi hänger flaggan på halv stång.
Vi lägger blommor på stadens torg.

Kanske är vi mera arga.
Kanske vill vi mest skrika rakt ut.
Fast störst är nog sorgen.
Vi hissar flaggan för att det inte är slut.

Och jävlar. Nu har världen sprängts. Terror. World Trade Center och Pentagon och nåt mer har fått flygplan i sig. Skiten brinner och allt rasar. Människor dör. Tiotusentals människor som var och handlade dog. Symboliskt som fan. Som en film. Independence day eller nåt. Man fattar det inte. Jag har levt i fredliga tider, trots allt. Imorgon är det kanske nåt slags krig. USA mot nån taliban eller så. Det kommer bli verkningar vad gäller det mesta. Man är chockad. Jag visste inget, jag skulle spela fotboll. Nån sa att man har sprängt hela skiten. Jag och UFO skojade om att vårt filmbolag LIM, som aldrig gjort film, tagit på sig skulden. Så absurt är det. Så vi kunde lika bra gjort det. Man känner sig plötsligt liten. Kärleksbekymmer och undringar om framtiden. Och så detta. Allting blir konstigt.

Pratade med Petersson om att man inte vet vad man ska tro. Man vet inte vad man ska göra nu. Ska man sitta uppe i natt och vänta på att något ska hända? Ett hus intill före detta World Trade Center rasade nu. För att det börjat brinna efter kraschen.

Nu slår missiler ner i Kabul, Afghanistans huvudstad. Klockan är 00.20 den 12 september 2001. Flygplanen började krascha för cirka 9 timmar sen. Tänk om det ramlar ner plan här snart. Då kan jag sluta skriva. Fast det får man hoppas inte händer. Kabul attackeras förmodligen för att en terroristledare tros gömma sig i detta land. El Ladem eller vad han nu heter. Han är eventuellt skurken. Så det är väl USA som skjuter missiler. Men det är som Petersson sa; Man kan inte vinna det här. Men några till kan ju dö i alla fall...

Plötsligt kommer det som gradvis tidigare krupit fram; det är inte längre nationer som startar krig som är största fredshotet utan grymma terrorattacker. Att sluta se nationer som fiender är bra, men vad händer nu? Börjar man se fiender överallt? I varje vrå, i varje resväska, i varje reguljärflygning. Istället för att se människor som kärleksutövare. Men det är kanske lite svårt när kapade passagerarflygplan flyger in i stormarknader.

Petersson har varit här. Vi diskuterade världen. Att kanske om USA spränger något finns klara terrorarrangemang klara som triggas av det. Och så sprängs resten av världen. Eller nåt.

Sen var syrran här. Hon kanske blir gravid. Tufft. Och så pratade vi om världen. Och lite om kvinnorna. Och männen. Och framtiden.

Efter att ha tittat på telefonen mellan varje rad i min nya fantastiskt tråkiga kursbok så ringde hon till slut. Och jag förstår att jag älskar henne. Hon sa att hon saknade mig och då högg det till i magen. På ett underbart sätt. För första gången idag. Och nu vände det fan lite uppåt. Det är otroligt att det kan göra det. Upp-ner-upp-ner-upp-ner-upp-ner-upp-ner-upp-ner-upp-kräk-åksjuk.

Monstren

Det gör ont när du frågar hur det är
Det gör ont när jag lovar; det är inget med det
Det gör så ont så att jag inte vet vart jag ska ta vägen

Igår var det enkelt, kärlek och skratt
Idag är det svart, svart, svart, svart
Flykten är svår och nåt som jag vägrar

Jag vet inte varför monstren är här idag

Igår var jag på Broadway, alla premiärerna jag såg
Idag är det som om hela New York ligger ovanpå
Jag vet inte varför, jag vet bara vem

Det är väl ingenting att göra åt det här
Hela, hela världen trillar nog (lite) i sär
Kan inte gå ut, kan inte gå hem

Ut i natten för att söka skydd
Gömmer ansiktet i baren, rådjursskygg
Cigaretter och sprit och all jävla aska

Du kunde fått mig

Tankarna de gnager som en eld
Jag sprattlar och längtar i en partykväll
Kaotisk, kaotisk, jag är ingenting man kastar

Jag ringer alla mina vänner, tjatar all vad jag kan
Hoppas att få berätta allt jag vann
Skriker ut att ingenting är smart, ingenting är dumt
Min tempovirvel gör just nu mest ont

Jag vet inte varför monstren är här idag
Jag vet varför monstren är här idag

Ge mig en minut.

Som bara är min.

När det bara är jag som finns.

En minut med bara mig.

En blyg liten kyss på stan.
Fick det att pirra i kroppen.
Som satan.
En kyss.
Som jag sen gick och log ut över stan.

Jag skickade nyss ett SMS till flicka som jag tycker om. Jag visste att hon satt på tåget och frågade därför om hon hade tråkigt och lade till att jag var naken. Vilket jag för övrigt var. Men när jag skulle skicka det valde jag först att skicka det till en Ann-Sofie. Ann-Sofie var inte den flicka jag tänkt skicka till. Jag trodde dock att jag hann avbryta det. Men efter ett tag fick jag svar från Ann-Sofie där hon undrade vem som hade rumpan bar. Ann-Sofie är en tjej som jag träffat en gång via ett sommarjobb. Vardagskul.

Träffade Greger igår. En kille som jag känner samhörighet med. Han är konstnär. Han sa att jag borde satsa. Det är nog fan så. Få det att gå runt sa han. Jag ska hälsa på honom och få mer inspiration. Det är härligt med folk som ger en något.

För några dagar sedan tänkte jag på en sak. Jag tänkte att nu har jag fixat en sjsyst lägenhet, jag har köpt en ny dator att skriva på, jag har snart läst alla de jävla kurser som jag börjat tröttna på, så nu är det väl bara att verkligen sätta igång med skrivande av olika slag. Men precis när man har den sjsyssta konstnärsljan så känner man en längtan bort. En lust att ge sig av. Det är säkert inte lättare någon annanstans men man måste någonannanstans.

Det eviga snacket om längtan bort har man alltid hört av alla dessa konstnärer, men alltid skrattat och ironiserat över. Men nu kände jag den väldigt intensivt. Jag har nog känt det lite hela tiden. Men nu blev det extra mycket. Jag måste vidare.

När vi skiljs åt på stan eller så så brukar jag vända mig om efter dig. Och se när du går iväg. Två eller tre gånger; jag brukar försöka att sluta efter två. Men jag har aldrig sett dig vända dig om. Du kanske inte gör det. Det är väl inte riktigt din stil. Ta en titt nån gång och se när jag gör det. När jag vänder mig om och ser din röda tofs virvla fram i vinden. Se dina fötter som går tankspritt över stenarna. Se din jacka smita kring din kropp. Se dig smita åt andra hållet än jag.

Jamen det verkar ju vettigt. Att söka in på dramaten. Dramaten ska det kanske vara. Med stort d. För det låter ju dessutom bra för folk. ”Oh, sök in där. Det är bra. Jag tror det passar dig.” Och så.

Men jag vill nog hellre syssla med mina egna låtar och läsa upp lite texter. Men det finns ingen lika uppenbar väg känns det som. Ingen väl ansedd skola där man åtminstone kan försöka komma in hela tiden. Visst det finns väl alternativ, bla, bla, man kan försöka själv och så. Ta småspelningar och så. Men det egentliga sättet är att få skivkontrakt och bli promotad. Men nu när nätet finns kan man väl göra det själv. Ja, om det är det man vill hålla på med, att promota. Men det är det ju inte. Jag vill skriva och uppträda. FAN.

Jag tar småspelningar och så, ska skicka och har skickat demos och hoppas.

Men jag får nog söka in vid Dramaten trots allt. För jag tycker ju om teater. Vill kanske helst framföra mina egna grejer och teaterpjäser känner jag mig inte så sugen att skriva. Men går man på dramaten är det nog lättare att få spelningar. Då är man ju i de så satans rätta kretsarna. Se på Rickard Wolff till exempel. Han får ju spela på alla konserthus. Och göra skivor. Och sånt.

Hm, det är en kamp. Nu är det dags för en ny rond.

Jag drar hem och spelar in en låt. Det kanske hjälper.

Det är väldigt härligt att sitta så här och skriva; vilket jag ju tidigare lagt märke till. Kanske man egentligen borde ta tag i något ordentligt bokprojekt som min Veronicabok till exempel. Jag brukar ju tänka att jag inte ska det förrän jag läst färdigt. Men jag kommer ju inte ha mycket mer tid då. Fast jag inbillar ju mig att det ska bli lättare att satsa på skrivande och konstnärereri när man tagit steget från det här studerandet. Och det skulle ju vara trist om en så pass bra bokidé blev en halvmesyr. För jag tror att det är en bra idé. Det känns så. Tror jag. Man kan dock tänka sig att jag kommer ha samma begär att bara svammelskriva senare också. Fast det ska jag ju fortsätta med. Frågan är om man orkar skria annat då också; man fastnar kanske i svammelskrivandet. Det är kanske det man ska ägna sig åt. Och ge ut. Det ska jag ju oavsett försöka göra. Slutsats : jag ska försöka göra allt. Jag kommer dö och allt möjligt men jag ska försöka och jag ska lyckas. Man benar nog ganska bra i sina tankar när man sitter så här och skriver. Kommer fram till ett och annat. Samtidigt som man mest tjarar.

Regnet fortsätter att göra de danska huvudstadsgatorna hala och fyllda med vattenpölar. Om man har skor som läcker likt den där silen som man inte kan använda till makaroner utan enbart spaghetti eftersom makaronerna hamnar i vasken i så fall, så blir man blöt om fötterna. Jag är blöt om fötterna. Klockan är 12.44 och om en timme ska jag hämta min syster. Jag åkte gratis hit med henne eftersom hon är på ett sjukhus utanför Köpenhamn den här veckan och jobbar med det hon jobbar med. Hon visar hur man använder en magnetkamera. Därför kunde hennes ohängde bror åka med. Utan kostnad eftersom hon körde en bil över och där behöver man inte betala per person. Ja, vi åkte över den där jävla bron. Den är ju så praktisk och fantastisk. Det är väl någorlunda smidigt men så jävla fantastisk är den väl inte. Jag ville hellre ha en tunnel. Fast man hade kanske blivit besviken. Som min syrras barn Birger blev. När man åker över bron leder den sista biten vid den danska sidan ner i en tunnel. ”Men här är ju inga fiskar” sa han besviken när vi åkt ner i tunneln. Naturligtvis skulle man gjort tunneln så att man kunde se fiskarna tänkte vi andra. Och tänker jag nu. Det är något skumt med att vara förälskad. Kanske jag är något mer än det. Så brukar jag ju hålla på: språket räcker inte till åt mig; jag behöver nya ord. Så är det faktiskt emellanåt och då hittar jag på nya ord och sammansättningar. Det är kul. Just om något mer än förälskad har jag skrivit lite och kommer skriva mer. Jag ska ju skriva en bok om kärlek. Veronica Marcelli ska den heta. Där ska sånt stå. Och annat; jag har faktiskt en ganska bra idé om hur den ska vara upplagd. Den kommer kanske bli bra. Men det är en sammanhängande, om än med olika korta historier modell av bok, så den ska jag inte skriva än. Jag behöver ha mer tid till mitt skrivande innan jag ger mig på den. Fast på ett sätt kommer jag väl aldrig få det. Men jag tänker ju ändå satsa mer på mitt konstnärereri när jag slutat läsa. Hoppas det blir så. Jo, va fan; det är klart det ska bli. Det har jag ju bestämt.

Jag sippar på en espresso; riktiga författardrycker ska det vara... Fast jag gillar ju sura och bittra drycker brukar jag säga. Det är skönt för min kropp. Jag tror att killen tog en tia för mycket betalt förresten. Hoppas att han får ha sex med flickan i baren. Hon ser lite kåt ut.

Jag är blöt om fötterna. Skorna är dyngsura och snart ska jag gå ut i regnet igen. Jag brukar inte gnälla så mycket över sånt men det känns rätt att göra när man sitter och leker författare på ett café i Köpenhamn.

Flickan från baren, hon som såg lite kåt ut, kom och tog min tomma kopp och min tomma tallrik nyss. Hon log stort och jag log tillbaka. Hon är nog kåt. Och de säger ibland att jag har ett vackert leende. Ehe. Det luktar cigarr. Min nyfunna passion. Det är gott. Jag rökte tre eller fyra i fredags. Fantastiskt. Jag har missat flera år av njutning för min jag-ska-inte-röka-princip. Nåja, den har gjort mig ganska tuff några gånger. Och gett mig uppmärksamhet. Och det gillar jag. Kanske lite fänigt att säga så. Små saker som på ett sätt kan kvitta anser jag betydelsefulla eftersom jag fått uppmärksamhet. Men jag älskar ju uppmärksamhet. Och jag tror att världen har nytta och glädje av mig och då måste jag märkas. Få uppmärksamhet. När man väl fått det kan man ju säga annat än att jag har en ickerökprincip. Jag är väl en jobbig jävel som alltid vill stå i centrum. Men så är det och jag gillar det. Det händer faktiskt att små små stunder vill jag inte stå i centrum. Om jag är uttråkad på en trist fest till exempel; då vill jag kanske mest stå i en hörna en stund. Men i princip alltid vill jag stå i centrum. Och jag ska göra det.

Nu är klockan 13.22. Nu ska jag gå. Tack och hej. Jag hade behövt kissa. Men här vill jag av någon anledning inte göra det.

Hejhej!

En demo-CD med Ola Nilsson. Skriver mycket låtar. Vill allt i hela världen. Är fantastiskt bra live. Närvaro, energi och orgasm.

Ge ut det här. Prata med mig lite först.

Ola Nilsson
Karl XI gata 23
222 20 Lund

oilyfanten@hotmail.com

046 / 33 59 35
073 / 683 74 49

Likt en duvas vingar har nu mörkret omslutit stadens hus och människornas tankar har närmat sig mystikens och evighetens frågor. Jag, Röda Nejlikan, kärlekens och hoppets stolta riddare, vill delge dig, lycksalighetens prinsessa, en rapport över mina senaste tankar och göranden.

Hittade ett gammalt brev som började så. Brevet var från 97. Det är väl lite på skämt, men jävlar. Förresten ska jag göra en brevbok med alla mina brev till Jenny Baumgartner. I vanlig egoistanda. Inte kan jag bara skriva brev; jag måste försöka mångfaldiga dem också. Precis om att folk vill läsa det. Fast det vill kanske folk. Hennes kille har ju förresten läst några av dem, så där är ett tecken på att folk vill läsa dem.

Jag var på en konstig, något skrämmande tillställning ikväll.

Min farfar fyllde 90 år, samma dag som Astrid Lindgren fyllde 90 år faktiskt, de är födda på samma dag. För 90 år sedan...

Farfar har blivit sämre på senaste tiden. Från att ha varit helt, som de säger, klar, har han blivit mer, som de också säger, förvirrad. Konstigt, jag tycker att förvirrad är något delvis positivt, men det är inte så positivt att inte veta vem man pratar med.

Det otäcka med kvällens lilla bjudning var att det verkade som om man inte kom för att hälsa på utan för att säga adjö. Som alla andra tacktal och hyllningar kom de försent.

Min farfar kom hem till sig samtidigt som vi, barn och barnbarn kom dit, eftersom han tillfälligt vistats på ett så kallat hem.

Alla fick presentera sig när de hälsade på honom, vilket vi i och för sig fått göra de senaste åren på grund av hans dåliga syn, men nu visste man inte längre om han kom ihåg en.

De ryggdunkar han fick idag skulle han fått för två-tre år sedan, när han kunde ta emot dem. Fast det är naturligtvis lätt att säga, vem vill egentligen ha sitt begravningstal nu, möjligtvis jag.

Det kändes väldigt konstigt att se min farfar, som varit han som visste bäst, han som man gick bredvid ibland när man var riktigt liten. Han som gick på samma sätt som min far, som jag i min tur går på samma sätt som. Det kändes konstigt att se honom sitta där och inte ens kunna föra en enkel konversation.

Det kändes som om man anade att detta kunde vara sista gången man såg honom.

När han sedan hämtades för att åka tillbaka till det så kallade hemmet, och på sin rullstol sattes tillrätta i en stor vit bil, kände jag tårarna stockas i halsen.

Jag åkte därifrån med min far och vi pratade lite om saker vi inte direkt pratat om innan, fastän vi kanske inte sade allt.

Bröllopsdikt

Det är ni två
Det är ni två och kärlek
Eller, det är ni som gör kärlek

Kärleksfabriken

Som producerar hopp och skratt och kyssar
Som bygger upp alltihopa; tyst, man kan höra om man bara lyssnar

Hur bergen vibrerar mellan grönskande dalar
Morgonen ropar i stugor och salar
-Kom ut, kom ut sommartid nu rår
Ni säger: sommar i all ära, men för oss är det vår

En vår som springer fort, fort, fort
En vår som borgar för nåt verkligen stort
Där Rönnerdal slår volter på sprittande ben
Och lyckliga unga tänker på nu, inte sen

Kärlek och framtid, det vet jag ni har
Och jag lovar; det blir bra
Jag lovar; det blir bra

Rampen är klar, står och blänker
Nu ska det bara skjutas uppåt
Allt är redo; jag är säker
Du har väl kollat alla muttrar

Låt räkningen börja: 1,2,3,10
Det kan inte gå fel; det är allt jag vet

Den är Min

Jag har glömt bort all min sorg
Jag har torkat bort min gråt
Alla vänner som gått bort
Deras köttbultande sår
Det där det släpper jag helt nu
För nu är jag lycklig

Minnet har helt flytt sin kos
Det är glada dagar här
Hoppas du slängt min gamla ros
Jag är ung och jag är kär (i allt)
Fast det märks jag minns ännu
Men trots allt är jag lycklig

Den här världen är min

Om 10 år flyger jag kring
Jag irrar ännu mycket mer
Snurrar fort på sagans ring
Kan inte hjälpa att jag ler
På en bar i Istanbul
Den jag drömmer om nu

Glasen klingar ut en sång
Kvinnors kyssar dansar lätt
Bartendern ramlar än en gång
Inget sött och pimpinett
Alla ser vakten han är full
Där drömmer jag med min tur

Den här världen är min

Det är mycket känslor för en kropp
De slåss om att bara få plats
I bara en endaste kropp
1000, 1000 megawatt
Och jag vet att det är svårt
att kunna glömma

Den här världen är min

En ny dag, det lovar jag
En ny dag, ingen kan lova som jag

Grönt & Rött & Gult & Vitt

Vi far genom natten så fort vi kan
Du kör i din bil och jag flyger min kvast
Grönt och rött och gult och vitt

Alla dessa ljus som bara flimrar förbi
Jag sträcker ut handen för att röra vid
Grönt och rött och gult och vitt

Ibland står allt stilla allt tycks frysa fast
Mitt på motorvägen ingen kommer nån vart
För er har jag nog för mycket energi

Alla alla dagar, alla alla år
Alla mina dagar alla mina år
För er har jag nog för mycket energi

Jag har knullat i Stockholm
Jag har knullat i Paris
Och tänk så många städer jag inte ens vart i

Allt jag vill
Allt jag vill
Hinner aldrig berätta, skit i om det är det rätta
Upp med trycket, aldrig lätta, jag får aldrig nog av detta
Grönt och rött och gult och vitt

Min farfar har dött
Mitt i hösten 2001
Min farfar har dött, nu på morgonen
I denna vackra höst 2001